Bild GmbH & Co. KG proti Německu, rozsudek ze dne 31. 10. 2023 – K vyvažování práva na svobodu projevu médií a práva na respektování soukromého života v případě příslušníka policie

Stěžovatel: Bild GmbH & Co. KG

Žalovaný stát: Německo

Číslo stížnosti: 9602/18

Datum: 31.10.2023

Článek Úmluvy: čl. 10

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: internet, novinář, ochrana osobnosti, odpovědná žurnalistika, plánování a vedení policejních operací, policejní násilí/použití síly, právo na respektování soukromého života, svoboda projevu/sdělovací prostředky

Český právní řád: čl. 17 Listiny základních práv a svobod

Významnost: 2

VÝBĚR ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA PRO JUSTIČNÍ PRAXI Č. 3/2024

Bild GmbH & Co. KG proti Německu

rozsudek ze dne 31. 10. 2023, č. 9602/18

Autorský komentář

Soud měl v předkládaném rozsudku příležitost zabývat se podrobně otázkou vyvažování práva na svobodu projevu ve smyslu čl. 10 Úmluvy vůči právu na respektování soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Jednalo se přitom o velice zajímavý případ, kdy vnitrostátní soudy poskytly ochranu policistovi, jehož podoba byla mediální společností – stěžovatelkou – zobrazena v kontextu policejního násilí, na kterém se přímo nepodílel. Jednalo se přitom o dva mediální výstupy, z nichž první působil v tomto smyslu zavádějícím způsobem, zatímco druhý již podával obraz událostí v náležitém kontextu.

Vnitrostátní soudy daly policistovi za pravdu. Při svém posuzování však zašly dále, než měly, neboť jeho právo na soukromý život chránily i v případě druhého mediálního výstupu, který již události

popisoval náležitým způsobem, a nadto zakázaly případné budoucí zobrazování jeho podoby, a to i pro případ, že by stěžovatelka chtěla o událostech referovat v pozitivním světle. Tímto ve výsledku porušily její právo na svobodu projevu.

Pokud se jednalo o první mediální výstup, Soud vzal v potaz, že vnitrostátní soudy správně zohlednily kritéria plynoucí z jeho rozhodovací praxe týkající se konkurence práva na svobodu projevu a práva na respektování soukromého života – přínos k diskusi ve veřejném zájmu; míru veřejné známosti osoby; jaké bylo její předchozí jednání; způsob získání informací a jejich pravdivost; obsah a formu zveřejněné informace; důsledky zveřejnění a závažnost uloženého omezení.

Opačně tomu však bylo v otázce druhého a případného budoucího (i pozitivně laděného) mediálního výstupu, kde vnitrostátní soudy uvedené vyvažování opomenuly, a zveřejňování podoby policisty tak i v těchto případech zakázaly. Absence uvedeného vyvažování vyústila v závěr, že rozsah omezení svobody projevu stěžovatelky postrádal nezbytnost v demokratické společnosti.

Rozsudek může být přínosným i pro naši rozhodovací praxi, neboť precizuje požadavky Soudu na odůvodnění rozhodnutí v obdobných případech. Zajímavý však může být rovněž pro samotná média při rozhodování, které informace a jakým způsobem publikovat.

(JUDr. Robert Waltr)

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatelka, berlínská společnost Bild GmbH, vlastní a provozuje zpravodajský web bild.de. Dne 10. 7. 2013 byl na internetových stránkách zveřejněn článek s názvem „Tady policie zbila D. (28)“, který se týkal policejního zásahu v nočním klubu, kam byla policie přivolána, neboť návštěvník klubu D. se vůči jednomu ze zaměstnanců choval agresivně. K článku byl připojen videozáznam z bezpečnostních kamer poskytnutý majitelem nočního klubu, který dokumentoval, jak jeden z policistů kopal do D. a bil jej obuškem, když ležel na zemi. Video obsahovalo nahrávku s komentářem redakce. Na webu se objevil též navazující článek „Jak se odehrávala noc, kdy došlo ke zbití“, který obsahoval další záběry agresivního jednání D. před příjezdem policistů. Na jednom ze záběrů byl jasně vidět obličej policisty P., přičemž nic nenasvědčovalo, že by použil nepřiměřenou sílu. P. stěžovatelku požádal, aby neuveřejňovala videozáznam, aniž by rozmazala jeho obličej, nicméně stěžovatelka tak odmítla učinit, načež se P. obrátil na vnitrostátní soudy a požadoval, aby stěžovatelce bylo uloženo upustit od zveřejňování nerozmazaného videozáznamu a zaplatit žalobci náhradu újmy, kterou utrpěl a ještě utrpí v budoucnu v důsledku zveřejnění článku.

Prvostupňový soud nařídil stěžovatelce, aby upustila od zveřejňování videozáznamu bez rozmazání obličeje P. a ve zbytku žalobu zamítl. Uvedl, že záznam vyobrazuje P. v rámci výkonu funkce policisty, a tedy dokumentuje výjev současné společnosti. Zdůraznil význam diskuse ohledně monopolu státu na použití síly, ale přiklonil se k osobnostním právům policisty a vyhověl mu. S odkazem na judikaturu Soudu poznamenal, že P. nevyhledával pozornost veřejnosti a před zásahem policie nebyl veřejnosti znám. O kamerách sice věděl, ale záznam byl pořízen bez jeho souhlasu při výkonu jeho pracovních povinností. Soud dále odkázal na prohlášení P. ohledně důsledků zveřejnění článků a poznamenal, že veřejný zájem se týkal především jednání policie jako instituce, a nikoli P. jako jednotlivce. Hlasový doprovod nahrávky pak měl dále zhoršit porušení práv P. a měl za následek jeho vyobrazení jako násilnického zločince. Kromě toho prvostupňový soud kladl zvláštní důraz na skutečnost, že první video zveřejněné stěžovatelkou ukazovalo pouze samotné zatčení, zatímco předchozí jednání D., které vedlo k zásahu policie, bylo vynecháno. Vnitrostátní soud měl za to, že stěžovatelka tuto část kamerového záznamu úmyslně vynechala, neboť neodpovídala jí preferovanému výkladu události.

Odvolací soud toto rozhodnutí potvrdil a uvedl, že každé nerozmazané vyobrazení bylo protiprávní. Doprovodné textové pokrytí mohlo změnit kontext, ale v tomto případě nebylo rozhodující. Pokud by navazující zpravodajství zobrazovalo P. v negativním světle a naznačovalo trestní odpovědnost, bylo by rozmazání obličeje nutné z důvodů, které uvedl nižší soud. Stejně tak, pokud by reportáž měla být z pohledu P. pozitivní, tedy odrážející skutečné okolnosti, bylo by rozmazání rovněž nutné, neboť záběry by již nemohly být považovány za zobrazení výjevu současné společnosti, ale pouze rutinního a každodenního policejního zásahu. Stěžovatelka podala též ústavní stížnost, která však byla bez odůvodnění odmítnuta. Před Soudem stěžovatelka namítala porušení svého práva na svobodu projevu podle čl. 10 Úmluvy.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

TVRZENÉ PORUŠENÍ ČL. 10 ÚMLUVY

20. Stěžovatelka namítala, že příkazem k upuštění od zveřejňování kamerových záznamů bez rozmazání obličeje P. byla porušena její svoboda projevu podle čl. 10 Úmluvy, jehož příslušné části znějí:

1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice …

2. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

(…)

3. Posouzení Soudu

25. Žádná ze stran nezpochybňovala, že příkaz vnitrostátních soudů, aby bylo upuštěno od zveřejňování neupravených kamerových záznamů, představoval zásah státu do práva stěžovatelky na svobodu projevu. Soud dále poznamenává, že tento zásah byl stanoven zákonem – konkrétně § 823 a 1004 občanského zákoníku … – a že sledoval legitimní cíl ochrany práv jiných.

26. Zbývá tedy posoudit, zda byl zásah „nezbytný v demokratické společnosti“.

(a) Obecné zásady

27. Obecné zásady týkající se otázky, zda je zásah „nezbytný v demokratické společnosti“, jsou v judikatuře Soudu zavedeny a nedávno byly shrnuty v rozsudku velkého senátu ze dne 5. 4. 2022, NIT S.R.L. proti Moldavsku, č. 28470/12, bodě 177. Obecné zásady použitelné v případech, kdy je třeba vyvážit právo na svobodu projevu podle čl. 10 Úmluvy s právem na respektování soukromého života podle čl. 8 Úmluvy, stanovil velký senát v rozsudku ze dne 7. 2. 2012, Axel Springer AG proti Německu, č. 39954/08, body 78–95; a v rozsudku velkého senátu ze dne 7. 2. 2012, Von Hannover proti Německu (č. 2), č. 40660/08 a 60641/08, body 95–113. Soud zejména určil řadu kritérií, mezi něž patří: příspěvek k diskusi ve veřejném zájmu; to, jak veřejně známá je dotyčná osoba; předchozí jednání dotyčné osoby a obsah, forma a důsledky mediálního výstupu. Při posuzování stížnosti podané podle čl. 10 Soud rovněž zkoumá způsob, jakým byly informace získány, jejich pravdivost a závažnost postihu uloženého novinářům či vydavatelům. Pokud vnitrostátní orgány provedly vyvažování v souladu s kritérii stanovenými v judikatuře Soudu, ten by musel mít pádné důvody k tomu, aby nahradil názor vnitrostátních soudů svým vlastním (rozsudek velkého senátu ze dne 10.

11. 2015, Couderc a Hachette Filipacchi Associés proti Francii, č. 40454/07, body 92–93 s dalšími odkazy).

28. Pokud se jedná o audiovizuální média, Soud rozhodl, že úkol poskytovatelů služeb šířit informace nutně zahrnuje „povinnosti a odpovědnost“, jakož i omezení, která si média musí samostatně stanovit, a že všude tam, kde jde o informace, jež přinášejí podobu osoby, jsou novináři povinni vzít v úvahu, co nejvíc je to možné, dopad informací, fotografií nebo videozáznamů, které mají být zveřejněny, před jejich šířením (viz rozsudek ze dne 1. 3. 2022, I. V. Ț. proti Rumunsku, č. 35582/15, bod 48 s dalšími odkazy). Pokud se jedná o „povinnosti a odpovědnost“ novinářů, je potenciální dopad příslušného média důležitým faktorem při posuzování přiměřenosti zásahu. V této souvislosti Soud uznal, že je třeba zohlednit skutečnost, že audiovizuální média mají bezprostřednější a silnější účinek než média tištěná. První z nich disponují nástroji, které prostřednictvím obrazů zprostředkovávají významy, jež tištěná média nejsou schopna předat (viz výše citovaný rozsudek ve věci NIT S.R.L., bod 182, s dalšími odkazy). To platí *a fortiori* pro mediální výstupy na internetu, neboť schopnost uchovávat a přenášet informace a riziko újmy, kterou obsah a komunikace na internetu představují pro výkon a užívání lidských práv a svobod – zejména práva na respektování soukromého života – je jistě vyšší než riziko, které představuje tisk (viz například rozsudek ze dne 28. 6. 2018, M. L. a W. W. proti Německu, č. 60798/10 a 65599/10, bod 91, s dalšími odkazy).

29. Pojetí soukromého života zahrnuje prvky týkající se práva osoby na její podobu a zveřejnění fotografie spadá do oblasti soukromého života. Podoba člověka představuje jeden z hlavních atributů jeho osobnosti, neboť odhaluje jeho jedinečné vlastnosti a odlišuje ho od ostatních. Právo každé osoby na ochranu její podoby je tedy jednou ze základních složek osobního rozvoje a předpokládá právo na kontrolu nad užitím této podoby. Ačkoliv ve většině případů právo na kontrolu takového užití zahrnuje možnost jednotlivce odmítnout zveřejnění své podoby, zahrnuje také právo jednotlivce vznášet námitky proti záznamu, uchovávání a rozmnožování podoby jinou osobou (viz například rozsudek velkého senátu ze dne 17. 10. 2019, López Ribalda a ostatní proti Španělsku, č. 1874/13 a 8567/13, bod 89, s dalšími odkazy).

30. Při posuzování relevance a dostatečnosti závěrů vnitrostátních soudů přihlíží Soud v souladu se zásadou subsidiarity k tomu, do jaké míry tyto soudy vyvážily protichůdná práva dotčená v dané věci, a to s ohledem na ustálenou judikaturu Soudu v předmětné oblasti. Soud zdůrazňuje, že kvalita soudního posouzení týkajícího se nezbytnosti opatření má zvláštní význam v souvislosti s posuzováním přiměřenosti podle čl. 10 Úmluvy. Absence účinného soudního přezkumu tak může odůvodnit závěr o porušení čl. 10 (viz rozsudek ze dne 24. 5. 2022, Pretorian proti Rumunsku, č. 45014/16, bod 60, s dalšími odkazy).

(b) Použití těchto zásad na projednávanou věc

(i) Příspěvek publikací k diskusi ve veřejném zájmu

31. Soud konstatuje, že krajský soud shledal, že kamerové záznamy zobrazovaly určitý výjev současné společnosti, a výslovně uznal význam zpravodajských médií při informování o použití síly ze strany policistů … Uznal, že použití síly ze strany zástupců státu je ze své podstaty věcí veřejného zájmu … Odvolací soud tento závěr potvrdil a uvedl, že záběry zobrazovaly určitý výjev současné společnosti … Při vyvažování protichůdných zájmů týkajících se rozpoznatelnosti P. na videozáznamu krajský soud poznamenal, že veřejný zájem se týkal především jednání policie jako instituce, a nikoli P. jako jednotlivce … S ohledem na to, že se rozhodnutí soudu týkalo konkrétně rozmazání obličeje P. (srov. rozsudek ze dne 13. 10. 2015, Bremner proti Turecku, č. 37428/06, body 80–81) a že mu nebylo vytýkáno zneužití pravomoci nebo jiné protiprávní jednání, Soud závěry krajského soudu v tomto ohledu přijímá.

(ii) Jak dobře byla dotyčná osoba veřejně známá a jaké bylo její předchozí jednání

32. Pokud jde o to, jak veřejně známý P. byl a jaké bylo jeho předchozí jednání, vnitrostátní soudy konstatovaly, že veřejně známou osobou nebyl a pozornost veřejnosti nikdy nevyhledával … V této souvislosti Soud opakuje, že je třeba rozlišovat mezi osobami, které jednají ve veřejném kontextu jako politické nebo veřejně známé osobnosti, a soukromou osobou, která není veřejnosti známa a která se může domáhat zvláštní ochrany svého práva na soukromý život [viz výše citovaný rozsudek ve věci Von Hannover (č. 2), bod 110]. Kromě politických osobností lze status veřejně známé osoby uplatnit na všechny osoby, které svým jednáním či postavením vstoupily do veřejného prostoru (viz rozsudek ze dne 19. 1. 2017, Kapsis a Danikas proti Řecku, č. 52137/12, bod 35, s dalšími odkazy). Vzhledem k tomu, že P. jednal v rámci své pravomoci jako příslušník policie a neusiloval o pozornost veřejnosti, nic nenasvědčovalo tomu, že by mohl být v tomto smyslu považován za veřejně známou osobu.

33. Pokud jde o argument předložený třetí stranou týkající se zástupců státu uplatňujících právo při výkonu jejich úředních funkcí …, Soud opakuje, že nelze říct, že by se tyto osoby vědomě vystavovaly pečlivému zkoumání každého svého slova a jednání v takové míře jako politici, aby s nimi, pokud jde o kritiku jejich jednání, mělo být zacházeno stejně jako s politiky (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2021, Milosavljević proti Srbsku, č. 57574/14, bod 60; a rozsudek ze dne 18. 10. 2022, Stancu a ostatní proti Rumunsku, č. 22953/16, bod 116; přičemž druhá věc se týkala kritiky vznesené vůči státnímu zástupci). Soud nicméně uznal, že za určitých okolností podléhají státní zaměstnanci, pokud jednají v pozici úřední osoby, širším hranicím přijatelné kritiky než soukromé osoby (viz výše citovaný rozsudek ve věci Stancu a ostatní, body 114–115; viz také rozsudek ze dne 11. 5. 2023, Chkhartishvili proti Gruzii, č. 31349/20, bod 56). Tak je tomu například v případě, že je namítáno pochybení.

34. Pokud jde o projednávanou věc, Soud konstatuje, že kamerový záznam zveřejněný stěžovatelkou zachycoval P. v jeho úředním postavení policisty během policejního zákroku, při němž byla užita síla … Ačkoliv si je Soud vědom toho, že policejní brutalita je věcí závažného zájmu veřejnosti a že média mají zásadní zájem na tom, aby na taková obvinění upozornila veřejnost (viz rozsudek ze dne 14. 10. 2008, Dyundin proti Rusku, č. 37406/03, bod 33; pokud jde o význam presumpce neviny při určování nezbytnosti zásahu do výkonu svobody projevu, viz rozsudek ze dne 21. 9. 2017, Axel Springer SE a RTL Television GmbH proti Německu, č. 51405/12, bod 42), poznamenává, že v projednávané věci stěžovatelka netvrdila, že by se P. jakéhokoli pochybení dopustil.

35. Podle Soudu, ačkoliv se za určitých okolností mohou na státní zaměstnance vztahovat širší hranice přijatelné kritiky, než je tomu u běžných občanů, v případě, že nejsou obviňováni z dřívějšího pochybení, nejsou zbaveni legitimního zájmu na ochraně svého soukromého života, *inter alia* ve vztahu k tomu, aby nebyli falešně vykreslováni tak, že svou funkci zneužívají. Toto se vztahuje i na příslušníky policie. Soud dále poznamenává, že ačkoliv podle čl. 8 Úmluvy neexistuje obecné pravidlo, jež by vyžadovalo, aby příslušníci policie obecně nebyli rozpoznatelní v mediálních výstupech, mohou existovat okolnosti, za nichž zájem jednotlivého policisty na ochraně jeho soukromého života převáží. Tak by tomu bylo například v případě, kdy by zveřejnění podoby rozpoznatelného policisty, bez ohledu na jeho případné pochybení, mohlo vést ke konkrétním nepříznivým důsledkům v jeho soukromém nebo rodinném životě. Je proto na vnitrostátních soudech, aby vyvažovaly konkurující si práva s přihlédnutím k okolnostem konkrétní věci, včetně obsahu mediálních výstupů a jejich důsledků pro dotčenou osobu (viz níže body 36 a násl.).

(iii) Způsob získání informací a jejich pravdivost

36. Stěžovatelka získala kamerový záznam od majitele nočního klubu … Jak uvedl krajský soud, materiál byl natočen na veřejném místě a jeho pravost nebyla nikdy zpochybněna … Kromě toho,

ačkoli si P. nezvolil, že chce být nahráván, Soud podotýká, že se tento případ netýká použití skrytých kamer (srov. výše citovaný rozsudek ve věci Bremner, bod 76; a rozsudek ze dne 22. 2. 2018, Alpha Doryforiki Tilerasi Anonymi Etairia proti Řecku, č. 72562/10, body 59–69).

(iv) Obsah a forma mediálního výstupu

37. Vnitrostátní soudy ve svých rozhodnutích přikládaly zvláštní význam redakčnímu zpracování videozáznamu. Krajský soud v této souvislosti zdůraznil, že komentář vykreslil P. v očích veřejnosti jako násilnického zločince …, a odvolací soud poukázal na to, že zveřejnění kamerového záznamu je třeba vnímat v kontextu s doprovodným hlasovým komentářem … Vnitrostátní soudy dále zdůraznily, že videozáznam, který stěžovatelka zprvu zveřejnila, ukazoval pouze zásah policie, ale vynechal jednání D., které k přivolání policie vedlo, a že se tak stalo s úmyslem zesílit u diváků dojem využití nikoliv nezbytné síly ze strany policie …

38. Soud by zprvu poznamenal, že rozsah mediálního pokrytí a způsob informování o daném tématu je věcí novinářské svobody. Soudu ani vnitrostátním soudům nepřísluší, aby v této oblasti nahrazovaly názory médií svými vlastními. Tato svoboda však není prosta odpovědnosti. Rozhodnutí, která novináři v tomto ohledu činí, musí vycházet z etických pravidel a kodexů jednání jejich profese (viz výše citovaný rozsudek ve věci Couderc a Hachette Filipacchi Associés, body 138–139; a rozsudek velkého senátu ze dne 27. 6. 2017, Satakunnan Markkinapörssi Oy a Satamedia Oy proti Finsku, č. 931/13, bod 186). Dále Soud neopomíjí, že právo na soukromý život chráněné čl. 8 Úmluvy může vést k nutnosti uložit médiím povinnost rozmazat podobu jednotlivce zobrazeného v jejich mediálním výstupu (viz například výše citovaný rozsudek ve věci Bremner, body 80–85; a *mutatis mutandis* rozsudek ze dne 24. 2. 2015, Haldimann a ostatní proti Švýcarsku, č. 21830/09, body 65–66).

39. Vzhledem k uvedenému se Soud ztotožňuje s východiskem vnitrostátních soudů, že vynechání určitých částí kamerového záznamu a obsah hlasového komentáře k němu byly faktory, jež bylo třeba vzít v úvahu při vyvažování konkurujících si práv stěžovatelky a P. [srov. výše citovaný rozsudek ve věci Axel Springer AG, bod 94; a rozsudek ze dne 13. 12. 2005, Wirtschafts-Trend Zeitschriften-Verlagsgesellschaft m. b. H. (č. 3) proti Rakousku, č. 66298/01 a 15653/02, body 46–47].

40. Argument týkající se zkrácené verze videozáznamu se však vztahuje pouze na první mediální výstup. Videozáznam zveřejněný o dva dny později ve druhém článku byl delší a skutečně zachycoval agresivní chování D. vůči personálu nočního klubu …

41. Soud považuje za zásadní, že na jedné straně se soudní zákaz týkal nejen obou předchozích mediálních výstupů, ale také jakéhokoliv budoucího zveřejňování nerozmazaných kamerových záznamů, a že na druhé straně argumenty týkající se hlasového komentáře nejsou takové, aby podporovaly rozhodnutí vnitrostátních soudů, které nařídily stěžovatelce upustit od zveřejňování neupravených videozáznamů bez ohledu na doprovodné komentáře.

42. Soud v této souvislosti podotýká, že odvolací soud vysvětlil zákaz jakýchkoli budoucích neupravených záznamů odkazem na nutnost předchozího souhlasu P. podle § 22 odst. 1 autorského zákona … a to i v případě, že by měl být zobrazen v pozitivnějším světle než v předchozím mediálním výstupu. V případě pozitivního zobrazení by již nebylo možné považovat záběry za zobrazení výjevu současné společnosti … Soud se nemůže s takovou obecnou argumentací spokojit. Samotná skutečnost, že užití síly ze strany policie není zobrazeno negativně, neznamená, že by jeho zobrazení v médiích mělo přestat požívat jakékoli ochrany. S ohledem na veřejný zájem na informování o užití síly ze strany zástupců státu (viz bod 31 výše a judikatura citovaná v bodě 34 výše) a na potenciálně odrazující účinek, který by povinnost rozostřit záběry policistů zapojených do zásahu měla na výkon

práva stěžovatelky na svobodu projevu (viz bod 44 níže), je třeba vyvážit dotčená konkurující si práva (viz bod 35 výše), což, pokud jde o případné budoucí neupravené záběry z kamerových systémů, v daném případě vnitrostátní soudy neučinily.

(v) Důsledky zveřejnění

43. Soud opakuje, že riziko újmy, kterou obsah a komunikace na internetu představují pro výkon a užívání lidských práv a svobod, zejména práva na respektování soukromého života, je zajisté vyšší než riziko, které představují tištěná média (viz například výše citovaný rozsudek ve věci M. L. a W. W. proti Německu, bod 91, a tam citované věci). Soud v této souvislosti podotýká, že krajský soud dále odůvodnil zákaz zveřejnění neupravených kamerových záznamů osobními důsledky zveřejnění, jak je tvrdil P. … Soud uznává, že P. na žádost tohoto soudu, aby své podání rozšířil, uvedl, že se setkal s kritickými poznámkami o předmětném incidentu ze strany veřejnosti a svých dětí. To se sice týkalo již učiněných mediálních výstupů, nicméně vnitrostátní soudy nezkoumaly, do jaké míry by případné budoucí zveřejnění nesestříhaného kamerového záznamu – bez ohledu na doprovodné komentáře – vedlo k podobně negativním důsledkům, jež by odůvodňovaly povinnost rozmazat podobu P.

(vi) Závažnost uloženého omezení

44. Pokud jde o závažnost příkazu uloženého stěžovatelce, Soud podotýká, že jí nebylo zakázáno informovat o předmětném policejním zásahu a za předpokladu, že se řídila rozhodnutími vnitrostátních soudů, mohla i nadále využívat upravený kamerový záznam k ilustraci svého zpravodajství … Ačkoliv příkaz nepředstavoval obzvláště přísné omezení (viz *mutatis mutandis* výše citovaný rozsudek ve věci Axel Springer SE a RTL Television GmbH, bod 56), Soud je přesto toho názoru, že jej nelze považovat za odůvodněný, neboť za okolností projednávané věci a z výše uvedených důvodů jeho uložení postrádalo nezbytné vyvážení konkurujících si zájmů s ohledem na druhé a případné budoucí zveřejnění neupravených kamerových záznamů.

(c) Závěr

45. S ohledem na výše uvedené má Soud za to, že vnitrostátní soudy – a zejména krajský soud – řádně zohlednily kritéria stanovená v jeho judikatuře v rámci vyvažování konkurujících si práv podle čl. 8 a 10 Úmluvy ve vztahu k prvnímu zveřejnění (zejména přínos k diskusi ve veřejném zájmu; to, jak veřejně známá byla dotyčná osoba a její předchozí jednání; způsob získání informací a jejich pravdivost; obsah a formu zveřejnění, jeho důsledky a závažnost uloženého omezení). Soud nevidí důvod, proč by měl v těchto ohledech nahrazovat názor vnitrostátních soudů (viz judikaturu citovanou v bodě 29 výše). Nicméně vyvažování vnitrostátních soudů ve vztahu k druhému a případnému budoucímu zveřejnění dostatečné nebylo. Zaprvé, primární úvaha krajského soudu se týkala pouze redakčního ztvárnění prvního mediálního výstupu (viz body 37–41 výše). Zadruhé, a co víc, odvolací soud neprovedl žádné vyvažování protichůdných zájmů, pokud se jednalo o případné budoucí zveřejnění. Aniž by hodnotil, do jaké míry je zveřejnění snímku způsobilé přispět k diskusi ve veřejném zájmu, v obecném odůvodnění uvedl, že ani neupravený mediální výstup odrážející skutečné okolnosti policejního zásahu bez negativního zobrazení policisty nelze považovat za zobrazení výjevu současné společnosti, a tudíž by byl protiprávní … To by mohlo vést k zákazu – takto obecně nepřijatelnému bez ohledu na veřejný zájem o použití síly ze strany policie – jakéhokoli budoucího zveřejňování neupravených záběrů policistů při výkonu služby bez souhlasu dotčených osob (viz bod 42 výše). V těchto dvou bodech rozhodnutí vnitrostátních soudů postrádala nezbytné vyvažování, které by odůvodnilo „nezbytnost“ omezení svobody projevu stěžovatelky ve smyslu čl. 10 odst. 2 Úmluvy, pokud jde o druhé a jakékoli budoucí zveřejnění neupravených kamerových záběrů. Soud proto nemůže uznat, že byl zásah nezbytný v demokratické společnosti ve smyslu čl. 10 Úmluvy. Došlo tedy k porušení tohoto článku.

(…)

VÝROK

Z uvedených důvodů soud jednomyslně

1. *Prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *Rozhoduje*, že došlo k porušení čl. 10 Úmluvy;

(…)

(Zpracoval Mgr. Bc. Jan Bena)